

BIJSCHRIFT

Ooit had ik een aanvaring met een Taiwanese kunstenaar. Meer een misverstand eigenlijk, weliswaar in zijn nadeel. Hij ontstak in een niet zo oosterse woedebui die hij na een halve minuut letterlijk en figuurlijk van zich afschudde, terwijl hij mompelde dat hij in dergelijke onomkeerbare zaken beter geen energie stak. Toen hij weer helemaal zen was voegde hij er enigszins plechtig aan toe dat negatieve energie in zijn levensfilosofie absoluut te vermijden was. De verdere toelichting bespaar ik u, beste lezer, maar de kern van zijn betoog is mij altijd bijgebleven. Onze hoeveelheid energie is per definitie beperkt. We zetten de ons toebedeelde krachten dus best zo goed en efficiënt mogelijk in. Elke dosis energie die gespenseerd wordt aan afbraakpolitiek, revanchisme, woede en haat raakt in die zin verspild, gaat af van je vermogen om op te bouwen, schoonheid en zin te brengen in het leven. Het blijft evenwel verbijsterend hoeveel moeite sommige mensen doen om anderen klein te krijgen, de pas af te snijden of zelfs te elimineren, met een aan het onwaarschijnlijke grenzende verbetering. Niet de meest wijze of levensvervullende ingesteldheid als u het mij vraagt. Want die negatieve energie kan niet voor iets anders gebruikt worden en is dus zonder meer verspild. En dat is heel erg jammer...

Ludwig Vanderbeke